

jelent meg mindaz, amit szexusnak nevezünk, az az egész szexualitás nem más, mint a kőtet nem helyreállítását célzó kő-szerlet.

Az egész állapotban való kiszakadásunk egyenes kávetkezménye, hogy földi életünkben sem vagyunk igazi énmagunk. Ánkéssel találjuk az életünk nagy részét, alig akad egy-egy rövid ideig tartó állapotunk, amikor úgy érezzük, hogy énmagunkban teljeseek, egészek, egészek vagyunk. Társunk tudata hajtja el, ez motiválja, mozgatja megnyilvánulásainkat. Keressük igazi énmagunk egész állapotát.

Az emberben mindig megvan az eredeti egészes létállapotunk való tudat vagy emlékek megvan az a kőp, ahol a kőtet nem egy. Azonban a földi világban való konkrét testet-éltés alapszabálya az, hogy a kőtet nem kőzél egyértelműen az nyilvánvalóan az egyiket élti fel, vagyis vagy erőfinak szétletik, vagy nőnek. A másik nem a maga szubtilis szellemi-lelki finomságában marad az illető erőfiban, illetve nőben. Ez olyan megnyilvánulás, amit a mai pszichológia is tud az anima-animus kapcsán.

A nemek problematikája azonban sokkal mélyebb. A megnyilvánulás, illetve a test-éltés egyértelműsége szerint vagy erőfinak szétletünk vagy nőnek. Ennek megértése nem is jelent gondot számunkra. Akár erőfinak szétletünk, akár nőnek, a másik nemet szubtilisen magunkban hordozzuk. Ez sem jelent megértési nehézséget. A probléma az, hogy állapotunk nem egészes, vagyis hiába van jelen mind a kőtet nem- egyik a konkrét testi világban, a másik szubtilisen- mert nem egészesen vannak jelen. Ugyancsak a problémához tartozik a kérdés, hogy miként lehet az egészet létrehozni. Valahol ez az a mag, ahonnan az ésszes párhatalmi, szexuális probléma megfogható, megkülönböztethető.

A félreértések világosságos zuhataga támadt a társnelem folyamán az tőmad ma is a nemekkel az főleg ezek szerepével kapcsolatban. Arra kevesen gondoltak, hogy amennyiben meg akarjuk állapítani valaminek a szerepét, előbb tisztába kell kerülnünk ennek értelmével. Egy dőltek az dőlnek ma is azok a szereposztások, amelyeket a nőre illetve a férfira ruháznak, amelyekről, hogy valaki tisztán látna a férfi az a nő lényegét, kőzél-éltés, az a kettőt egyétt.

Egy biztos. A rendelkezésünkre álló ésszes metafizikai tudást igénybe kell vennünk ahhoz, hogy a nemek társnyát valamelyest megértsük. Még maga a metafizikai tudás, ismeret sem elég, hanem a metafizikai gondolkodásnak kell legyen az, amellyel elindulhatunk a megértés felé. Ilyen metafizikai gondolkodás az, amikor paradoxonokban is képesek vagyunk gondolkodni. Ez azt jelenti, hogy már az első ellentmondással való találkozásunk során nem mondjuk azt, hogy ez az egész tőma értelmetlenség az hogy hibavaló a folytatás, mert a dolgok ellentmondanak egymásnak. A legfontosabb dolgok megértéséhez az őt ellentmondásokon keresztül vezet. A ma elterjedt racionális gondolkodás számára ez lehetetlen, mert amikor kőtet jelenség, vagy jelenség, vagy tartalom ellentmondásba kerül, akkor maximum csak annyit tud állapítani, hogy ellentmondás van az arra a kővetkeztetésre jut, miszerint valamit ki kell zárni. Ezt követően az ellentmondás-mentes-tő ordekében ki is zár valamit a vizsgáló társban, álltalban mindig azt, amit nem kellett volna kizárni. Egy kőzél-éltés el ma idáig, hogy annyi mindent tudunk, a kiterjesztett tudásanyag egy ember számára be sem fogható, de ordekés mádon, arról, ami igazán fontos lenne, semmit sem tudunk.

Visszatérve a nemek társnyához, el kell mondanom, hogy még a metafizikaibb irodalmakban is ellentmondásokon keresztül vezet az őt. Azt illetően, hogy ki a férfi, az ki a nő, már az alapokban olyan ellentmondások vannak, amelyeket metafizikai logika nélkülözhetetlenül megérteni soha nem tudunk. A legalapvetőbb metafizikai ástudás szerint, a győpőldül a Szánkha purája jelöli a férfit, de legalábbis ez a férfi leggyőkeresebb analógiája. A purájáról pedig az ástudás azt mondja, hogy ez a lét, a nem cselekvő, a be nem avatkozó, a mozdulatlan megfigyelő. Igen ám, de

ugyancsak a hagyományból eredő ismeretek a férfit úgy ismertetik, mint aktív, mozgékony, harcos-harcos, a létforgatagba, az életbe beágyazva, kétféle nemet. Ám, máris egy olyan ellentmondás, amelyre egy egész férfiszerepet lehet konstruálni.

Nézzük meg, mi a helyzet a nővel. A nő általában úgy rájött, mint a passzív, befogadó, engedékenyebb stb. nemet. Ugyancsak a Színhajja praktikája, vagyis a nőhöz legszorosabban kapcsolódó princípiuma másként mondja mindezt. A praktika, vagyis a világtáncosnő az, amely a purusval ellentétben a cselekvő, az aktív, a teremtő, aki az egész létezt elncolja, az akinek varázslatos tancát a purusa csak szemléli. Ám, még egy ellentmondás. Egy másik ok arra, hogy tovább folytassuk a vitát, az egymást valószínűleg márcangolókat azt illetően, hogy kinek mi a szerepe, például egy házasságban.

Az ellentmondásokon valószínűleg elakadtunk egybeesik azzal, hogy valamilyen férfire értelmezett alapon kizel-tjék meg a dolgot, s ami még rosszabb, ezt meg is eljék, tapasztaljuk házasságunk mindennapjaiban. Ilyenek a nőuralmi és a férfifurialmi magyarizatok, vagyis a nemek férfire történésnek kizvetlen kivetkezvényei. Ugyanis a nemek jelenlété a létezésben, életben nem uralmi és főleg nem hatalmi kérdés. A kétféle névvel nemekhez féláradó egyetlen fontos feltétel a helyes megkülönböztetés. Tövesen lehet uralmi-hatalmi kérdés konstruálni a nemek problematikájából, mindez persze csak arra jött, hogy a még inkább szeszavart nemek búsulten felfalják, felemésztik egymást. Ilyenre nem hogy akadt például a tártnet folyamán, hanem permanens módon ezt eljék meg jelen valószínűségünkben.

A nemek jraegyes-tésnek legfontosabb feltétele a helyes megkülönböztetés. Ahhoz, hogy egységre tudjunk hozni, előbb pontosan kell tudni, hogy melyik az egyik és melyik a másik. Minden emberben megvan mindkét nem, még akkor is, ha felbomlott egységben. A cél az, hogy az ember helyesen meg tudja különböztetni a magában a nemeket, mindezt az jraegyes-tés, az integráció érdekében. Természetesen, ezt tisztán egyedül nem tudja megtenni az ember, ezért van szükség kapcsolatra, szexuális életre, házasságra. Ez a házasság, kapcsolat, szexualitás metafizikai, primordiális értelme. Minden egyből magyarizát csak másodlagos.

Hamvas az Androgénoszmű-mű műben azt rája a szexualitásról, hogy ennek egyetlen szerepe, célja, értelme abban áll, hogy a kettő nemet jraegyes-tse. Azt is rája, hogy ha valaki erről az egyetlen célját el akarja törni a szexualitást, akkor a legsúlyosabb erőköt időzi. Az emberi lét egységben, sában a legfajdalmasabb, legkönyesebb pont a kettő nemre való szakadás. Alapjában véve azért jelent meg a szexualitás, hogy ezt a kettő részre szakadt nemiséget jraegyes-tse. Nos, így már rthetjük, hogy miért öbreszti fel a legsúlyosabb erőköt az, aki nincs tisztában a szexualitás alapvető céljával, értelmével. A szexualitást sztsztnnek, merő övezeti forrásnak stb. Értelmezni mind ilyen férfire történést jelent, ami persze maga után vonja azt, hogy az ember eltör az eredeti céltől. Innen fakad az szesz szexuális deviancia- homoszexualitás, zoofília, pedofília, nekrofília, gerontofília, mazochizmus, szadizmus. Sztsztnnek, nem? A szexualitást sztsztnnek, övezeti forrásnak stb. fogta fel az illető? Így eltör-tette a magában lévő szexust annak eredeti céljától? Így felidőzte a devianciák formájában a sztsztnnek, amelyek végül is saját személyniségét felbontják? Szélyos kérdések, amelyeken nagyon úszintón, komolyan el kell gondolkozni. A leghitelesebb metafizikai forrásokból kell meríteni, ha az ember komolyan és tisztán akar látni ebben a kérdésben. Arról mindenki tud, hogy a szexualitásnak milyen riási hatalma van az ember felé. Azt kevesebben tudják, hogy miért. A válasz ez, tehát. Eredeti létezésében az ember, amely volt, van és lesz androgén lény, vagyis olyan lény, amelyben a nemek egységes állapotban jelen vannak. A létezésben bekövetkezett korrupció, szakadás, bűnbeesés miatt a kettő nem egységre felbomlott és így a mai ember tártnet, öppőgy mint a tártnelme, a tártnete, az élet, sorsa. Az androgén eredetű valószínűleg emlőkezet mindenkiben megvan. Innen jött az ög, a

intenzív, erős vég, hogy ezt az egységállapotot ismét megvalósítsa, helyreállítsa. Ez a szexualitás alapvető értelme, célja. A szakadás tőnye, az egység bomlás; tőnye az emberi lény és a létezés legmélyebb sebe. Ez ugyanott található, ahol a szexualitás megjelent, mert meg kellett jelennie. Gondolom, eme kifejtés örököse teszi, hogy mielőtt olyan mély erő a szexualitás, mielőtt van olyan nagy hatalma és mielőtt tud olyan irtózatos, szűrt erőket idézni, ha valaki félreérti.

Ma, ugyanőgy, mint a nemek törvényét, a hozzá elválaszthatatlanul tartozó szexualitást is félreértjük. Magyarizzuk úgy, magyarizzuk úgy, magyarizzuk hormonokkal, észleléssel, magyarizzuk minden félrelével, amivel csak tudjuk, csak éppen azt a nehézséget a legfontosabb gondolatot mellőzzük, amelyek ugyan a legegyszerűbbek, de ugyanakkor a legfontosabbak. Mindig azt hisszük, hogy a fontos kérdésekre valamilyen nagyon gyafőt és komplikált, bonyolult választ kell adni. Hát nem. Egy jóbb metafizikai paradoxon. A legfontosabb kérdésekre általában olyan egyszerű válaszok vannak, hogy az ember megrendül ettől az egyszerűségtől. Örömesnek tartom erre egy kicsit kitérni, még akkor is ha nem ez az alaplény. Tehát a szakrális egyszerűség. Az, ami annyira hiányzik belőlünk. Magunkba vésztük azt, hogy az élet bonyolult, tele van szűves komlikációkkal, sok-sok tudás kell ahhoz, hogy sok-sok kényes eligazodjunk valamelyest sorsunkban, életünkben. Ezt vésztünk magunkba és ennek megfelelően élünk, gondolkozunk. Csak éppen a szűv szakrális egyszerűség van eltűnésben bennünk, amit ősz és nőlköz szeretetnek is nevezhetünk. Nem kezdjük örteni az egyszerűséget. Azt hisszük, hogy ami egyszerű, az banális és nekünk sokkal komplikáltabb dolgokra van szükségünk. Az egyszerű, tiszta válaszok nem elégnek ki, mert beállítástunknak kényes lehet arra felé tapogatózunk, ami minél bonyolultabb, amit csak a nagy tudásanyaggal bírő szakavatottak, a tudomány kompetens urai tudnak kényesíteni velünk. Azonban ha fellapozza az ember az olyan művészt, mint például a Véd, olyan kommentárral ellátva, amit Hamvas Béla írt, akkor találkoznia kell azzal a megrendítő egyszerűséggel, amely az embert kényesebb viszi a legfontosabb megértéséhez. A hagyományoknak egy másik területén szűv van arról is, hogy milyen kérdések merülnek fel a világra került lélekkel. A hagyomány elmondja, hogy roppant egyszerű kérdések örök az embert. Annyira egyszerűek, hogy a bonyolultság kényesével életét a végigélő ember megrendül attól az egyszerűségtől, amelyek a kérdésekben foglaltatik. Azonban a kérdésekre felelni kell. Ha a vitorla megszáll, és kényes, hogy ki vagyok, kell mondani, hogy vitorla, ha az árboc kényes, akkor kell, mondani, hogy árboc. Persze, ezek szimbolikus értelmezések, a hagyományok a kényeshez legkényesebb állás szimbólumnyelvet használnak, éppen az egyszerűség kedvéért. A lélek a legkényesebb állás, legegyszerűbben azt fogja fel, ami kényes, jelkényes. A racionális-, fogalmi-, és szűv nyelvet, gondolkodást már nem fogja olyan kényes, és olyan magányos életét egyszerűséggel. Egész életünket tényleg-kevésbé a fogalmi-, racionális-, és szűv gondolkodásra és szempontokra alapozzuk, úgy nem szorulunk a legmélyebb magányra az sem, hogy mielőtt válik elhanyagolt; a lélek és mielőtt tompul el bennünk a szűv szakrális egyszerűségnek a kényes, vagyis a szeretet. Törjünk vissza ismét a nemek törvényére.

Szűv volt a nemek, a szexualitás. Arról, hogy minden emberben jelen van mindkét nem- egyik mint konkrét megjelenés a földi életben, valóságban, a másik mint a finomabb lelki-szellemi szférában jelenlévő valóság. Az embernek a magányban a kényes nemet integrálva ismét egységre kell hoznia. Ezt egyedül, izolált magányban nem tudja megvalósítani, ezért van szükség a másik nemre, mint ahogy annak is szükség van elűbbire. Egy harmonikus, boldog, ádvás párhelyes kapcsolatban a kényes ember egyre tényleg megért és integrál mindkét nemből, egyre teljesebbek, integráltabbak, egyszerűbbek lesznek.

Azonban, ha főről értelmezzük a párkapcsolat az alapjában álló nemek törvényének a lányegét, akkor nem megyünk semmire. Ján az, hogy a főrfinak ez a szerepe, a nőnek meg amaz, egymás fejehez vagdossuk a szerepeket és feladatokat, ján az áthárítás és marakodás, civakodás és gyárláklás, kávetelmezés és felelősségre vonás, kálcánás bántudatkeltés, egy szával: a pokoli kavargás. Mert a szereposztások mindig kor-féggűek, ha végig nézzük a történeten, láthatjuk, hogy a szerepek miként váltak, egyik nem elnyomatásáig a másikig és fordítva. Ján lehet, hogy a kor mindig csak valamely szellemi valóságig leköpeződése a földi megnyilvánulás sok szintjére, azonban ez nem magyarzza, hogy a nemekkel kapcsolatban helyesen látunk, annál is inkább, mivel mind a szellemi valóságig, mind a földi megnyilvánulás sok mályon, ezek alapjában váltatlan egyetemes, metafizikai törvények vannak, amelyek bármilyen kor előtt és főllett mindig örvényesek. Ezek a törvényekből ered a legfőbb igazság és értelem. Ágy, a nemek törvénye az, amely a nemek alapvető értelmezését és igazságát feltárja. Tehát soha sem pszichológiai-, szociológiai-, vallásos szereposztásokon málik a nemek ójraegyesítése, hanem azon, hogy az egyes ember megérti-e a benne lévő nemeket és azokat egységsbe tudja-e hozni élete, párkapcsolata, szexualitása ségésével vagy sem.

Az, hogy az asszonynak az a szerepe, hogy fűzzén, mosson, takarítson óppolyan botor, nevésgesen buta szereposztás, mint ahogy, hogy az asszony az emancipáciára óvón elmegy és hatalmas karrier ópát, nagyobb akár a legkarrieristább főrfinál is. Keresheti a óntz a főrfi, keresheti a nő, kereshetik mind a ketten, a nemek egy emberben való egyesítés, integrálása nem ezen málik. Ha mindkét ezt tudja, és ennek megfelelően állnak a párkapcsolathoz, jánhet létre az az egyedül értelmes és lányeges megvalósítás, hogy egymást áthatva és egyéttmákládvé lehetővük teszik egymás fejlődését. Mágs egyszer, nincs arról szó, hogy ki uralkodik a házban. Mindenki tanuljon meg elűszár saját magán uralkodni. Ha ez sikerül, akkor már nem is fogja értelmezni, hogy a másikon uralkodni. Mindenki csak addig és olyan mártóben akar a másikon uralkodni, hatalmaskodni, amíg és amennyire saját magán nem kópes. Ugyanakkor, amikor egyik hatalmaskodik a másik föllett, addig a másik nem nyálik meg igazán a másik számára. Az egyesül és csak a szabadság szellemi ógkárben lehetséges, mindenféle hatalmi aktus lehetlenné teszi az egységs megvalósulását. Amíg a párkapcsolatban elnyomás van, az elnyomott ember, legyen az akár a főrfi, akár a nő, az elnyomottsága által keltett állletet táplálja magában. Az égész kapcsolat ágy nem az egységs és nem a szeretet feló halad, hanem a dezintegráciára, a felbomlás feló, akár csak a benne részvevők élete és szemólyisége.

Minden emberben van főrfi és nő, van Yang és Yin, van Purusa és Prakriti, van Szemlélé és Cselekvés. Mindez ógy van, hogy nincs egységsben, vagyis megbomlott egyensúlyi állapotok kázevette óli meg az ember nemiségt, azaz nemi kettőségt. Ezórt van száksó a párkapcsolatra. Persze, ha nincs tisztában a párkapcsolatban részt vevő kó ember a párkapcsolat lányegével, akkor a párkapcsolat csak arra ján, hogy mindkó ember dezintegrálabb, szétesettebbá váltjon, mint amilyen volt a párkapcsolat előtt. Ha tisztában vannak azzal, hogy miórt is vannak egyétt, akkor lehetőségs nyálik arra, hogy mindketten és egyétt fejlődésnek induljanak, vagyis egységsesebbá váltjanak, minól kázelebb kerájlenek a nemek egységsállapothoz, az androgénoszi állapothoz.

Ha azt mondom, hogy a Szánkhja modellnek megfelelően, főrfi óvón ón kópviselem a Purusát, vagyis a Szemlélé, a Nemcselekvést, tákóletesen rossz kapcsolatra számáthatok, mert arra alapozok, hogy ón nem kell teyek semmit a kapcsolatban, kávetkeztetóskóppen mindent a párom, vagyis a nő kell megtegyen. Mindez azt jelenti, hogy a Szánkhjának a nemekre vonatkozó metafizikai modellje rossz? Nem. Csak akkor lesz rossz, ha durván azonosítva rosszul alkalmazom, megfedkezőn arról, hogy a nőben is van Purusa is, Prakriti is, akár csak bennem. A földi óletben

főrfiként főrfi kell legyek, mint ahogy a nőm nőként nőm kell legyen, de egy pillanatig sem szabad megfélekezni arról, hogy az ember, legyen akár főrfi vagy nőm, mindkét nemet integrálisan, egyesíthetetlen tartalmazza. Az, hogy integrálisan, vagy hogy egyesíthetetlen itt azt jelenti, hogy ugyan jelen állapotban még nincs egységre hozva, nincs integrálva, de minden feltétel megvan arra, hogy az egységet megvalósítsuk. Ez persze méggy kiegyensúlyozásra szorul. Meglehet, hogy minden feltétel megvan az egység létrehozására. Azonban van egy olyan fontos feltétel, amit tudatosításnak nevezünk. A tudatosítás azt jelenti, hogy felismerjük a letűnt, látnyunk legalapvetőbb valóságait és ennek megfelelően kezdünk gondolkodni, beszélni és megnyilvánulni. A tudatosítás a legfontosabb feltétele annak, hogy hozzákezdjünk az egység realizációjának. Ha nincs tudatosítás, hiába az összes tőbbi megvalósuló feltétel, szétszártnak a semmiben.

A nemekkel kapcsolatos tudás még koránt sincs letisztva. Mondhatnánk, hogy a letisztítás folyamatban van. Csakhogy azt is hozzá kell tenni, hogy a letisztítás folyamata azon alapszik vagy bukik, hogy a metafizikai-szellemi tudásból mennyit tudunk megvalósítani a magunkban és ezzel egyértelműen természetesen mindennapi életünkben, párkapcsolatunkban.